

Europa zelf lijkt aan puin te liggen, maar haar patroonheilige gelooft er nog in...

Tekst en foto's Everdiene Geerling

Het is al een paar dagen veel te heet. In de verstikkende hitte rijd ik met de bus van Spoleto naar Norcia, het beginpunt van de Cammino di San Benedetto. Licht gespannen kom ik steeds dichterbij. Wat zal ik er aantreffen na de aardbeving? Langs de stadsmuren liggen de gevallen stenen. Delen van de muur worden gestut. Bij de eindhalte stap ik uit.

In de bar zijn de enige andere klanten militairen, politieagenten en een verdwaalde inwoner. Het is bijna een jaar na de aardbeving en de inwoners klagen. Elke dag komen er politici die zeggen dat er nu echt hulp komt. Maar de inwoners hebben er geen vertrouwen meer in. Zowel de politiek, als de kerk stoppen het geld in eigen zak. Norcia lijkt alleen weer tot leven gebracht te kunnen worden door lokaal de economie te stimuleren en hier geld uit te geven in winkels en restaurants. Maar hoe kun je in een bar nog meer geld besteden dan aan een koffie en een cornetto? Ik heb moeite om te vertrekken. Ik rek het nog even door een laatste wc-bezoek. En dan ga ik echt. Rugzak op, stokken mee, een laatste groet.

Mijn hart huilt

Ik loop door de eveneens ondersteunde Porta Ascolana het centrum in naar de Via Roma. De zijstraten zijn afgezet met hekken met borden met Zona Rossa:

verboden gebied. Het puin ligt in de straten, huizen zijn ruïnes, mensen zijn weggetrokken. Er heerst letterlijk een doodse stilte. Ik ben geschokt. Ik stuit meteen op twee militairen met geweren. Een jaar na de aardbeving lijkt er inderdaad nog niets gebeurd te zijn. Wat een ellende; met tranen in mijn ogen groet ik de militairen en loop door naar het Piazza del Duomo. De prachtige Basilica di San Benedetto, gebouwd bovenop het geboortehuis van de Heilige Benedictus en zijn zus Scholastica, en in 2010 helemaal gerestaureerd, ligt aan puin. Alleen de gevel staat nog overeind, maar staat in de steigers om te voorkomen dat ook deze neergaat. De toren van het gemeentehuis wordt ondersteund, het museum is dicht. De collectie is verdeeld over musea in de omgeving. Alleen de Heilige Benedictus, patroonheilige van Europa, staat nog fier op zijn sokkel. Europa zelf lijkt aan puin te liggen, maar de patroonheilige gelooft er nog in. Behalve militairen en politieagenten en ikzelf is er niemand. Winkels zijn dicht. Verdwaasd loop ik nog even de hoofdstraat door. Mijn aanwezigheid voelt ongepast. Wat doe ik hier? Ik voel me een ramptoerist. Ik moet hier weg. Ik loop terug naar de Porta Ascolana en kom langs F.lli Ansuini, wat mij betreft een van de lekkerste (en mooiste) bottega's met een enorme keuze aan heerlijke kaas, worst, vleeswaren en natuurlijk de linzen uit Castelluccio. De eigenaar opent net zijn winkel en zegt me vriendelijk lachend goedendag. Inmiddels lopen de tranen over mijn wangen. Ik lach terug en loop snel door. Oh meneer, wat zou ik graag uw winkel leeg willen kopen. Omdat ik likkebaardend in de winkel sta, omdat het een nog lekkerder is dan het ander, omdat ik vol bewondering naar de levenskracht van deze familie kijk, omdat ik hen financieel wil helpen. Maar mijn rugzak is vol. En in gedachten beloof ik hem terug te komen. Mijn hart huilt. Ik ga met gemengde gevoelens beginnen aan de Cammino di San Benedetto.

Burp, nee echt niet....

Inmiddels ben ik een week in de hitte aan de wandel. In Castel di Tora maakt gastvrouw Rita de lunch klaar: bruschetta, salade, courgettesalade, volkorenbrood, tomaten. Mjammie, het smaakt me allemaal even goed. Na afloop plof ik bijna. En als Rita weer naar haar werk gaat, ga ik Castel di Tora (*uno dei più belli borghi d'Italia*, oftewel een van de mooiste dorpjes van Italië) verkennen. Maar de fysieke

inspanning van het klimmen en dalen doen me geen goed. Ik heb te veel gegeten, en de warmte en de vermoeidheid spelen op. Ik heb het gevoel dat ik moet overgeven. Ik herken het van voorgaande jaren. Als het heel heet is, heeft het lichaam na het leveren van een grote fysieke inspanning, alle energie nodig voor het afkoelen, en legt het de spijsvertering stil. En dat is bij mij ook het geval. Ik moet dus vooral niet te veel eten. Een schrale troost: het schijnt dat sommige wielrenners er ook last van hebben. Ik loop heel langzaam weer naar huis terug en ga op bed liggen. Ik moet ook niet aan eten denken. En Rita heeft nog wel een verse truffel van de burens gekregen. Burp, nee echt niet. 's Avonds probeer ik haar uit te leggen dat ik nog niet aan eten moet denken. Ze maakt wat fruit voor me klaar en fabriceert voor zichzelf wat anders.

Na een goede nacht neem ik de volgende dag een rustdag in Castel di Tora. 's Morgens staat Rita al sperziebonen te koken voor de lunch die dag. Met een klein stukje vlees en mozzarella smaakt het me toch weer uitstekend. Niet te veel eten, dan gaat het goed. Ik krijg het de lieve Rita alleen niet uitgelegd in mijn houtje-touwtje-Italiaans. Ik weet de Italiaanse woorden voor misselijk, kotsen en diarree niet. Ik moet dus vooral niet te veel eten. Maar de kleine

Italiaan gelooft niet dat weinig eten goed is voor de grote Nederlander. En dus krijg ik allerlei andere problemen aangepraat en worden de multivitaminen en magnesium aangerukt.

'Nee, stoppen is geen optie!'

De volgende dag in Orvinio (ook *'uno dei più belli borghi d'Italia'*) informeer ik bij gastheer Maurizio voorzichtig naar de fietsroute. 'Neeee, dat moet je niet doen', bezweert hij me. Eh, ik begrijp ook dat die wandelroute veel mooier is, maar soms moet je keuzes maken. En de fietsroute ziet er makkelijker uit. Vanmorgen is mijn rugzak gescheurd en Maurizio heeft al gezegd: 'dit is een teken; misschien moet je stoppen'. Mijn geest schreeuwt: 'nee, stoppen is geen optie'. Maar mijn verstand zegt andere dingen: 'het is niet erg om op te geven; met 40 graden een berg oplopen met rugzak en al is niet normaal'. En toch ga ik weer op pad. Maurizio biedt aan om me een stukje met de auto te brengen. Dat scheelt een paar kilometers klimmen. Twijfel, twijfel. Vind mezelf een watje. En ja, het gaat toch best weer goed? Hm, misschien toch beter. En zo rijden we omhoog, en bij een wegwijzer zet hij me eruit. Hij laat me zien hoe ik moet lopen. 'Naar dat bosje toe, omhoog, en dan de tekens volgen. Je komt bij een ruïne. Daar moet

je links omheen en achterlangs en dan volg je de tekens weer. Het is niet moeilijk. En als er wat is, dan moet je bellen.' Oké, moet lukken. We nemen afscheid, hij kijkt me na, schreeuwt 'meer naar links', op het moment dat ik inderdaad even twijfel. De weg stijgt behoorlijk en ik voel al snel dat mijn ontbijt omhoog komt. Ik hoop niet dat dit te lang duurt, want dan kan ik meteen gaan bellen. Beetje rustiger aandoen en verder lopen. En voordat ik in Licenza ben heb ik al een berichtje of alles goed gaat. Ja, alles goed. Ik neem hier een koffie, eet de meegekregen cake op, zit op een bankje in de schaduw, en bel het slaapadres voor vanavond in Mandela bij Marzia.

Hoeveel tekens heeft een mens nodig?

En zo sukkel ik nog een paar dagen door. Het blijft minstens 40 graden. Ik slaap slecht. Ik zit 's nachts rechtop in mijn bed, klaar om naar de wc te kunnen rennen. Ik eet weinig. Ik leef op perziken en tomaten. Ik ben een dweil en een emotioneel wrak. De vooruitzichten zijn dat het zelfs 45 graden wordt. De kranten staan vol met waarschuwingen vanwege de hitte. Er is in Rome een watertekort; door de droogte zijn er bosbranden. Niet alleen mijn rugzak is gescheurd, ook in mijn broek en mijn pyjamabroek zit een scheur. Everdiene, geef toe dat je zelf ook aan stukken ligt. Hoeveel tekens heeft een mens nodig? Dit gaat ten koste van mijn gezondheid. Iemand zei ooit tegen me dat ik onstuitbaar ben. In sommige gevallen is daar niets mis mee, maar het is ook een kunst om nee te zeggen, om te zeggen: tot hier toe en niet verder. Ik moet gewoon toegeven dat ik fysiek niet (meer) in staat ben om in grote hitte te pelgrimeren. Ik heb het jaren gedaan en het lukt niet meer. En als ik in het prachtige Subiaco aankom, besluit ik te stoppen. Weer huilt mijn hart.

De Cammino di San Benedetto

De Cammino di San Benedetto is een 300 km lange pelgrimstocht. Vanuit Norcia (Umbrië), de geboorteplaats van Benedictus, loop je in zestien etappes of fiets je in zeven etappes via Subiaco (ten oosten van Rome) naar Montecassino (Latium). In Subiaco heeft Benedictus zich drie jaar in een grot teruggetrokken en in Monte Cassino, waar hij zijn eigen kloostergemeenschap stichtte, ligt hij begraven. Op 24 augustus 2016 vond een verwoestende aardbeving plaats. Met een kracht van 6,2 op de schaal van Richter, vielen er 293 doden, 388 gewonden, en werden er 2500 mensen dakloos. In een tweeluik vertelt Everdiene Geerling over haar ervaringen met deze Cammino. In de zomer van 2017 is zij in Norcia gestart. Door de verstikkende hitte van meer dan 40 graden heeft zij in Subiaco noodgedwongen haar tocht moeten afbreken. In het najaar van 2018 is zij teruggegaan om van Subiaco naar Montecassino te lopen. En omdat de tocht om vele redenen heel bijzonder was, is zij daarna in Norcia opnieuw begonnen. In dit eerste deel vertelt zij over de emotionele start en de gedwongen stop. In het volgende deel zal zij meer vertellen over de heilige Benedictus en wat deze tocht zo bijzonder maakt.

ADVERTENTIE

Cycle2Explore

- Long Distance Cycle Tours -

Santiago

- begeleide fietstocht naar Santiago de Compostela
- fietsen van camping naar camping
- slapen in een luxe tent met 2 vaste bedden
- vertrek op 8 mei 2020

Vessem

Informatie:

www.cycle2explore.nl

T: 0493 - 34 21 78

E: cycle2explore@kpnmail.nl